

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Amorem quam purum Deus à sponsa sua requirat. Can. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Amorem quàm purum Deus à sponsa sua requirat.

CANON III.

ET quid mirum, si me ames, quando nihil iucundius, nihil ve dulcius amore meo inueniri queat, sicut euidentissimè in sanctis meis Martyribus constat, qui nisi tanta dulcedine amoris fuissent repleti, nunquã tantas, tamq̃ amaras potuissent sustulisse passiones. Ad hunc itaque amorem omni qua possibile est se præpara virtute. Nam huiusmodi amanti animã non erit difficile neque molestum omnia quæ in mundo habet relinquere, neq̃ acerbum omnes molestias, difficultates, aduersitates, tentationes, quas ego nobilissimus, amantissimus, ac fidelissimus amicus sponsusq̃ ex immenso amore illi mitto, sufferre. In quibus omnibus tolerandis non solum exultabit, sed & ea gratissimo animo propter mei gratiam & honorè sustinere parata erit: idq̃ hac causa, quod occasionem animaduertet sibi oblatam liquido cognoscendi, vtrum & mihi ingruente tentatione fidem præstitam seruet, mihiq̃ intimo amico suo aliquam amoris vicissitudinem rependat, simul maxima illa ac fidelitatis indicia quæ illi tam multipliciter exhibui summa cum admiratione attendens: & ediuerso suam infidelitatem, ingratitudeq̃, quod nunquam tantis beneficijs pares aut dignas gratias egerit. Agnoscit insuper lucidè, quod non propter me, hoc est, propter meum commodum aut vtilitatem eam tanto prosequar amore, sed quod omnem illi hanc gratiam impendam, tantatq̃ charismata tribuam, vt eam saluam post huius calamitosæ vitæ decursum ad regnum meum perducam. Hæc siquidem præcipua causa est, quod eam ante mundi constitutionem & priusquam hanc in lucem esset edita, meq̃ agnosceret, elegerim amauerimq̃. Eam obrem summè exoptat sibi oportunitatè dari, pro virium suarum facultate & diuinæ gratiæ meæ adiutorio, idq̃ aut operando, aut patiendo, aut abundando, aut egendo, suum mihi animum ad quocunque etiam obsequium paratum ac promptum testandi ac significandi. Huiusmodi inquam animæ, huius diuinissimi amoris iaculo transfixæ mori graue non videtur, nec mihi suo charissimo obuiam ire sponso formidat, quia cõscientia ipsius testimonium illi perhibet, quod multo maiori à me gaudio ac iucunditate, syncerioriq̃ affectu, quam vel posset cogitare aut optare ipsa, excipietur. Scit proinde nullã aliam ad me veniendi superesse viam, quam per portam mortis. Quocirca iterum dico, nullo mortis metu terretur, sed continuè cum Apostolo meo Paulo exclamat: *Cupio dissolui, & esse cum Christo* sponso meo: imò quod magis est summam illi parit delectationem verbum istud, quod apud Matthæum habetur. *Eccè sponsus venit, exite obuiam ei.*

Aduersa omnia quænam tolerabilia efficiant.

Philip. 1. Matt. 25.

O candidissimũ liliũ, ð vernans rosa, sacra virginitas. O honestissimæ, pudicissimæ, ac omni decore ornata, sponsæ meæ, quis putatis ad plenũ huius verbi dulcedinè explicare posset: *Eccè sponsus venit exite obuiam ei?* O dilectissime, quomodo obsecro iucundior ac latior vox audiri posset, aut gratius sponsæ à sponso nunquã coniungere, quoniã quando illi sponsi sui amatissimi aduētus denūciatur? At hoc nolo dici, seu intelligi de quacunq̃ sponsa, sed de huiuscemodi, quæ sponso suo fidè seruat, quæ sponso suo fidelis existit, quæ ve ardenti desiderio ad sponsi sui præsentia aspirat. Hęc inquam, ipsa maximo gaudio afficitur, cũ spõsum suũ aduenire percipit. Verũ si aliter se res haberet, q̃ fortè alteri magis afficeretur, aut alterũ plus amaret, fidemq̃ semel sub iureiurãdo, promissã, violaret, certo certius spõsi sui aduētus illi

Sponsa quænam de sui sponsi aduentu gaudeat.

non esset multum desideratus vel acceptus, credo; magis sui presentiam horreret, quam desideraret. Quamuis autem paulò ante allegata verba ad omnes amatores meos dicta videantur, speciatim tamen de virginibus accipienda sunt: vti Evangelica illa parabola quæ de decem virginibus posita est, quarum quinque essent prudentes, quinque fatuæ, declarat. Quod cum ita sit gaudete, quia quemadmodum B. Paulus Apostolus ad Corinth. testatur, vos estis sponsa, & ego sponsus.

2. Cor. II.

Virginitatis virtus & præcellentia quanta.

CANON IV.

Athana.

Quanta est excellentia & dignitas tua ô cœlica virtus virginitas, quæ dignâ æstimaris non qualemunque, non corruptibilem, non mortalem hominẽ, sed me creatorem & saluatorem tuum sponsum habere? Verissimè de te huc in modũ facer meus Archipræsul D. Athanasius exclamauit, inquit: Magna virtus continẽtia, magna gloria castitas, magna sunt virginitatis præconia. O virginitas diuitiæ incõpræhensibiles. O virginitas corona immarcescibilis. O virginitas templum Dei, & sancti spiritus domicilium. O virginitas margarita pretiosa, apud multos latens, à paucis verò vix inuenitur. O continentia amica Dei, & apud sanctos laudata: O continentia vulgo inuisa, sed ijs qui te digni sunt nota: O continẽtia mortem & inferos effugiens, & in mortalitati adhærens. O continentia gaudium Prophetarum, Apostolorum gloria. O continentia angelorum vita, & sanctorum hominum corona. Beatus qui te tenet, beatus qui per patientiam tibi constanter adhæret, quoniam postquàm paululùm laborauerit, multa recipiet munera in te. Beatus qui per totum hoc tempus ieiunãrit, quoniam in aeterna Hierosolyma habitabit, cumq; angelis choreas ducet, cumq; Sanctis Prophetis & Apostolis requiem habebit? Quomodo autem aded es fecunda vt ipsos etiam cœlos tua repleas fecunditate, & tamen permanes integra ac incorrupta? At longe felicissima tua fecunditas, atque (vt ita dicam) parturitiõ est, quæ ipsummet Deum sine dolore parturis, & mater Dei vocari mereris. Et reuera tam sublime est matrem Dei vocari, vt nihil sublimius inueniri queat, solo Deo excepto, nec ad maiorem honorem, vel dignitatem quamlibet possem euehere creaturam, nisi efficiendo eam matrem meam. Hoc verò priuilegium solis virginibus concessum est, quas qua laude, quibusve verbis ego, ego, inquam ipse, extollam, non inuenio, quando quem cœlum & terra capere nequeunt, in corpore suo circumferant. Quæ etiam hæc sunt prerogatiua dotatæ, vt quamuis proles ex carnali non ædant concubitu, minimè tamen idcirco in fecundæ aut steriles sunt. Et quamuis proles iterum morituras non parturiant, pariunt nihilominus fructum permanentem in seculum seculi. Postremò quoties noua aliqua gratia, noua voluntas diuinæ mez voluntati conformis in animabus ipsarum nascitur, toties in eis ego spiritualiter nascor.

Virginitatis
fecunditas
quanta.Matrem esse
Dei quanta
sit dignita-
tis.Virginitas
vt sit mater
Dei.Nascatur
quinã Deus
mysticè in
animabus.*Virginitas cur non sit præcepta, sed consulta.*

CANON V.

Hanc virgineam, puritatem propter suã ingenitam nobilitatem summamq; dignitatem nulli præcepi, sed summoperè commendauit summisq; laudibus extuli, & vt non coacta, sed libera voluntate eligeretur ac seruaretur, suasi hocq; ea præcipuè de causa, vt cum vltro diligeretur non præcepta, sublimius glorio-